

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu

Apare odată pe săptămână.

Redacțiunea și administrațiunea: Sibiu, Strada Bayer Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500 —; pentru particulari Lei 400 —; pentru cooperative funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300 —. În străinătate Lei 800 —. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6 —

Director: **Constantin Popp.**

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Ravagiile fraudelor. — Viața economică a viitorului. — Opera Economică și Financiară a Societății Națiunilor. — Situația. — Dividendele ce plătesc băncile pe anul 1931.

Ravagiile fraudelor.

(Criza economică și criza morală).

Substracțiunile din avutul public se țin lanț. Asistăm la un dans macabru al fraudelor. Gospodarii noștri dețin cu o rară tenacitate recordul mondial în această materie. Numai fraudele descoperite în ultimele treizeci de zile reprezintă mai multe miliarde — tot atâtea goluri în bugetul țării noastre. Formidabilei panamauă cu spiritul negru, care a văduvit fiscul cu câteva miliarde, i-au urmat în scurte intervaluri fraudele de zeci și sute de milioane dela Cssa muncii C. F. R., Asociația patronală, Pescăriile din Brăila și altele ne mai vorbind de cascada furturilor dela întreprinderile particulare, cari deocamdată nu fac obiectul preocupării noastre. Dar dacă fraudele descoperite ne dau acest considerabil contingent, ne putem ușor imagina, câte pot să fie cele încă nedescoperite!? Doar se știe cu câtă meticuloasă precauțiune, cu cât rafinament diabolic, operează acești bandiți, cari se plimbă nepăsători și sfidători printre noi — cei păgubiți, căci în definitiv noi toți contribuabili suntem nefericiții păgubași. — Ștăm încremenii și neputincioși în fața acestei adevărate cruciade pornită de legiunile de criminali împotriva acestui biet stat, și ne întrebăm îngroziți și descurajați: până unde?! Nu este oprire pe povâr-

nișul fărădelegilor? Nu mai este scăpare din acest infernal lupanar al desfrâului moral? Unde este îngerul păzitor al neamului care să izbească cu biciul de foc, năpraznic și necruțător în acești hoți moderni, în acești cei mai primejdioși dușmani ai neamului nostru?!

Unde este autoritatea? unde sunt cei o sută de ochi vigilenți ai lui Argus, pe care voința națiunii l'a așezat la locul de veghe?! Cum poate o țară întreagă, care se titulează de „stat modern” (?) „stat organizat și civilizată” (?) să tolereze această răsturnare de valori etice, aceasta înfiorătoare destrăbălare morală, la capătul căreia rângește spectrul sinistru al morții?

Unde sunt cei buni, cei încă neafinși de aceasta abjectă ciumă morală? S'au toți cei chemați să ne apere avutul și onoarea națională, au intrat în solda Satanei? *Un neam nu poate fi viciat în întregime!* Soarta unei țări de 18 000.000 locuitori nu este îngăduie să depindă de ticăloșia celor mai răi și mai nemernici!

Unde sunt gesturile de impunătoare voință, de pilduitoare răzbunare a demnității naționale, grav ultragiată prin aceste acte criminale!?

Unde este maturul corp, soborul aleșilor națiunii, ca să înfiereze cu accente de legitimă revoltă și indignare avalanșa de concepție de venalitate și criminalitate publică, care roade la temelii acestui stat?!

Măsurile eroice de salvare, de ori-și-unde ar veni, ele numai pot întârzia!

Dacă toți cei cari au o răspundere legală și constituțională nu sunt capabili să ne arunce pârghia de mântuire, ne mai rămâne o singură nădejde și aceasta este căpetenia statului nostru. El are toată autoritatea morală toată puterea să facă curățirea și deparazitarea radicală.

Nu ne trebuie un prea mare lux de argumente pentru a evidenția consecințele catastrofale pe care le recoltau pe toată linia de pe urma acestui înspăimântător val de corupție și criminalitate. Toate manifestațiile vieții noastre publice se resimt de aceste ravagii. Creditul nostru intern și extern, atmosfera de încredere reciprocă între pătura cultă conducătoare și masele cărmuite, siguranța socială și națională tot atâtea condițiuni esențiale pentru consolidarea și propășirea noastră economică și culturală sunt serios amenințate de gravele simptome ale crizei morale.

Păcatele clasei noastre cărturărești au intrat adânc în conștiința masselor noastre fărănești, cari încep să facă front comun și solidar în contra noastră. Oricât de frumos și de binevoitor le vei vorbi acestor mase de atâtea ori înșelate vei primi acelaș stereotip răspuns care se repetă ca un refren discordant „Toate sunt bune, dar domnii noștri prea mult jură”. Inzadar te trudești să-i convingi despre contrarul, sau cel puțin să-i faci să creadă că este vorba numai de câteva excepții, de câteva uscături, ei nu-ți mai cred, și ca dovadă zdrobitoare și perezcutorie, îți arată gazeta cu nesfârșita serie de furturi și escrocherii. Toată liniștita dezvoltare a statului nostru se întemeiază pe încrederea și bunătatea acestei clase fărănești. Odată aceasta încredere și bunătate pierdută, devine problematic întreg viitorul nostru, căci nu ne vom mai putea bizui pe brațul de oțel al țaranului care ni-a fost scutul de apărare și forța de biruință în toate primejdiile din trecut.

Ce privește creditul nostru extern, peripețiile recentului împrumut sunt, credem, destul de grăitoare dovadă, că acest credit este destul de sdrențuit și

pipernicit, că am reușit să pierdem în măsură îngrijorătoare și încrederea străinătății. Optimiștii noștri cari și în niște condițiuni umilitoare de șantaj și de uzură sunt aplicați să vadă o „biruință” un „succes răsunător”, se vor putea ușor convinge din lectura presei streine, care a secondat tratativele împrumutului, că dacă nu am avea în față o debandadă morală, un sistem de jaf în avutul public, o totală absență a ideii de autoritate, o eclipsare permanentă a simțului de onestitate, o vanitate întristătoare de caractere, o lipsă de disciplină și de ierarhie a valorilor în administrațiile publice, ei dacă din contră ar domni perfectă ordine morală, socială și de drept, — atunci am fi obținut condițiuni mult mai favorabile, decum le-am obținut aieva, mai favorabile chiar și decât acele obținute de mica și modesta țară care este Grecia...

Totasemenea și criza noastră economică internă, și anume atât nesiguranța gospodăriilor private, cât și finanțele deficitare și falimentare ale statului își au origina lor în bună măsură în sincopa morală, în sistemul nefericit și nepuțincios, care nu este capabil să stârpească fraudele și abuzurile de tot felul. Dacă este adevărat, că valurile crizei economice mondiale s'au revărsat și asupra țării noastre, este pe de altă parte mai presus de orice îndoială, că în loc să opunem acestor valuri stavila unei bune organizațiuni interne, cu rădăcini în resorturile moralei, noi prin desechilibrul moral am alimentat și potențat efectele crizei venite din afară.

Intre orânduelile economice și ordinea morală există un strâns și indisolubil conex, un indestructibil silogism causal. Orice încercare de a crea o economie puternică și sănătoasă fără a ține cont de forțele din domeniul moral, va da greș în mod iremediabil.

Buna ordine morală este chiar temelie unei propășitoare activitate economice. Orice gospodărie particulară sau de stat se prăbușește dacă nu este clădită pe fundamentul solid al corectitudinii morale. Oricât de bogată și prodigioasă ar fi o avere particulară, ea se

va irosi încetul cu încetul, dacă este administrată de un gospodar risipitor sau de un mandatar delapidator. Oricât de inense ar fi bogățiile statului nostru, ele vor fi inexistente pentru noi, dacă sunt încăpute pe mâna unor gospodari frauduloși. Oricât de mari ar fi sumele rezultate din impozitele publice, și din împrumuturile contractate în streinătate, ele nu vor putea ajunge la destinație în opera de refacere și producție națională, dacă sunt încredințate unor funcționari corupți și veroși, căci vor trece peste granițe sumele delapidate. Deficitele bugetare vor fi astfel permanente și „criza” incurabilă.

O ordonată și disciplinată administrație a finanțelor statului este piatra unghiulară a prosperității economiilor particulare. Căci dacă impozitele vor fi mereu urcate pentru a umplea eternele goluri lăsate în finanțele statului de delapidatorii criminali, economiile private vor ajunge la punctul de istovire și producția se va opri pe loc așa precum s'a întâmplat în prezent. Dacă Banca Națională nu cutează să reducă scontul de teamă, ca să nu evadeze capitalurile prin operațiuni nepatriotice — un alt dureros simptom al decadenței morale — rezultatul este scumpirea creditelor, deci stagnarea producției, care nu suportă dobânzile urcate. — Dacă cei chemați și plătiți de stat să încasseze impozitele, sustrag aceste impozite în complicitate cu contribuabilii și cu „sindicatul” de complici criminali, golurile provocate de aceste abjecte machinațiuni frauduloase trebuiesc completate prin „curbe de sacrificiu” aplicate celor cinstiți și muncitori, provocând o generală desagregare nu numai în economiile publice și private, dar în toate ramurile de administrație publică. Dacă funcționarii publici pentru prestațiunile lor de autoritate se lasă corupți de cei interesați, principiul de autoritate, ca suprem apărător al intereselor obștești, se depreciază și întreaga ordine de drept se clatină. Și unde nu există siguranță de drept și încredere în ordinea publică, nu poate să existe nici un progres economic sănătos și sigur.

Iată deci cum *ordinea morală trebuie să prefăzeze totdeauna orice regim economic.*

Iată pentru ce trebuie să fim profund îngrijorați de cangrena morală, ale cărei simptome se arată în zilnicele fraude săvârșite în patrimoniul obștesc și să ne întrebăm revoltați și indignați: *cum sunt posibile aceste nenumărate furturi într'un stat organizat?*

Răspunsul la această întrebare este foarte simplu: *Prin o totală absență a controlului. Cei cari sunt chemați să supravegheze administrarea avuției publice nu-și fac datoria.* Rezultă acest trist adevăr din declarațiile pe cari le fac toți delapidatorii ajunși pe mâna justiției. Aceștia se desvinovățose cu aceea că superiorii lor ierarhici și organele de control nu le controlează activitatea lor ani de-a rândul. Astfel încurajați de nepăsarea păcătoasă a acestora și netemându-se de o eventuală descoperire, deturnează fondurile în dragă voie, jefuesc ca în codru. În cele mai multe cazuri jaful se comite chiar în complicitate cu organele de control și cu șefii de servicii, ceea ce denotă cea mai gravă fază a decăderii morale. Fraudele nici nu se descoperă de obicei în urma actelor de „control” așa cum ar fi firesc să se întâmple. Descinderile inopinate sunt foarte rari. Cele mai multe cazuri ajung la iveală în urma unor denunțuri anonime și îndeosebi în urma anchetelor întreprinse de reporterii întreprizi și neobosiți ai gazetelor noastre. Presa noastră cotidiană aduce astfel un neprețuit serviciu justiției represive, cât și în genere nizuinelor de normalizare a stărilor noastre morale. Remarcăm în această privință activitatea prodigioasă a popularului ziar „Curentul” din Capitală.

Dacă se va ivi odată persoana mesianică, care va avea curajul să faie în carne vie, aceea va trebui să înceapă operația purificatoare sus de tot. Câtă vreme acele organe centrale, în mâna cărora converg toate firele administrațiilor publice, și cari ar trebui să țină în mână cheia acțiunii îndreptătoare tronază sfidătoare și orgolioase în pozițiile înalte, fără să le pese de vreo somațiune rezultând din răspunderea lor legală, câtă vreme acestor domnitori nu

li se mișcă nici un fir de păr pentru neîmplinirea datoriei — ordine în țară nu va fi.

Guvernele noastre pot ele să confecționeze cele mai ideale norme de *control public*, toate aceste legiuiri vor rămânea simple dorințe iluzorice, câtă vreme ele rămân neaplicate, câtă vreme tembelismul oficial își poate bate joc de aceste norme. De legi multe și bune, har Domnului, nu ne putem plânge. Fiecare guvern vine cu o nouă lege care conține norme mai „perfecte”, mai „moderne”, dar *control totuși nu există*, nici „preventiv” și fraudele se descoperă după 5—6 ani, când nu se mai poate lua nici o măsură pentru apărarea intereselor statului.

Fraudatorii se sechestrează în arest preventiv, până când trece instrucția, și până când, opinia publică ne mai ocupându-se de ei, (din cauza altor fraude mai „proaspete”) cei mari pot să-i scape — în propriul lor interes. — N'am auzit de nici un singur caz, ca un organ de control să fie tras la răspundere efectivă și să fie obligat să despăgubească statul. Și doar toate aceste organe răspund cu averea lor pentru toate omisiunile lor.

Noua lege de contabilitate publică precizează toate aceste răspunderi.

*Constituția nouă încă prevede controlul preventiv (art. 115) și-l trimite în competența Inaltei Curți de conturi. Art. 181 din legea contabilității publice (din 1929) precizează apoi răspunderile șefilor și serviciilor de contabilitate față de Curtea de conturi. — Ba ce e mai mult legea stabilizării monetare (art. 2) pentru controlul mai efectiv, atât la angajarea, cât și la ordonanțarea cheltuelilor institue câte un *control special* pe lângă fiecare minister. Legea prevede vizarea de către controlori a tuturor ordonanțelor de plată. Mai prevede controlul periodic al casselor de bani.*

Suntem siguri, că guvernul ce va veni, va institui noi controlori — pentru

a-și plasa aderenții politice, — dar tot așa de siguri suntem că control real și efectiv nu va fi. În nici o țară din lume nu este atât de costisitoare administrarea și controlarea banului public, nicăiri personalul nu este așa de numeros ca la noi și totuși fraudele nu sunt nicăiri așa de numeroase ca la noi! Și precum se „mânuesc” banii publici, tot așa se administrează și regiile de *materiale*. Cumpărăturile făcute de către regiile statului sunt de 2 și 3 ori mai scumpe decât în comerțul privat. Diferința este „sperț” și „mită”.

Dacă „șefii de servicii”, „inspectorii financiari”, „controlorii speciali”, „membrii Curții de conturi” etc., înțeleg să-și facă cinstit datoria, n'au decât să se deplaseze cât mai des neașteptați, prin surprindere și să constate registrele regiilor, numărarea din cassele de bani și constatând lipsurile și ilegalitățile, să le denunțe imediat parchetului, dar nu să dea răgaz delapidatorilor să restituie sumele deturnate și să-i lase apoi în pace. Așa nu se face purificarea! Câți cassieri și alți mânăitori de bani și materiale publice nu duc un traiu luxos și risipitor și nici un „controlor” nu se interesează, de unde își procură acești risipitori banii pentru desfrâul lor costisitor?

Justiția e asemenea prea indulgentă cu acești fraudatori ai banului public. Prin aplicarea atâtor împrejurări „atenuate” scot pe acuzat cu o pedeapsă de bațjocură, care e o adevărată primă de încurajare pentru ceilalți funcționari.

Se vorbește des de un plan de refacere economică pe cinci ani.

Nu putem accentua îndeajuns că planul acesta „economic” nu va da nici un rezultat practic dacă nu va fi precedat de alt plan mult mai important, de *planul regenerării morale*, sau dacă acest plan nu va ca cel puțin încadrat în planul economic și mai presus de toate dacă nu va fi apoi și *executat*.

Dr. IOACHIM TOLGIU.

Viața economică a viitorului.

— Conferința d-lui prof. univ. Werner Sombart. —

În sala festivă a Camerei de Industrie și Comerț din Cluj a ținut la 10 Martie vestitul economist Werner Sombart profesor al Universității din Berlin, o conferință instructivă despre felul, cum se poate prevedea viitoarea dezvoltare economică a omenirii.

Serierile lui Sombart fiind cunoscute și apreciate în multe țări europene, era firesc să fie ascultată și urmărită cu atențiune încordată conferința lui dela Cluj. Cu toate că taxa de intrare a fost exagerată pentru împrejurările critice ale timpului de față (100 Lei de persoană), sala a fost arhiplină. Tot ce are capitala Ardealului mai select printre elementele sale conducătoare și cu interes și pricepere pentru probleme economice, s'a întâlnit în seara acelei zile în sala de conferință, ascultând cu evlavie de biserică expunerea temeinică a profesorului dela Berlin.

Cu vocea cam obosită, cu notițele în bună rânduială, potrivit tradiției dela universitățile germane, fără nici un artificiu de atitudine sau de dicțiune, și-a exprimat apreciatul specialist opiniile asupra unei probleme pe cât de importante, pe atât de deștele.

A vorbit despre ce se va întâmpla în viitor, firește nu e lucru ușor. Mai ales omul de știință, care trebuie să-și dea seama de răspunderea, ce-l apasă pentru oricare cuvânt rostit sau scris, va fi totdeauna rezervat în afirmațiunile sale.

Așa a fost și profesorul Sombart. Se poate spune, că în tot cuprinsul conferinței sale, care a durat peste 1½ oră, nu a riscat nici o afirmațiune de ordin profetic. Dimpotrivă a subliniat chiar dela început dificultatea de a vorbi despre directivele viitoarei dezvoltări arătând că așa ceva este cu puțință numai în măsură limitată și întru cât liniile evoluției din trecut vor urma probabil în aceeași direcție fără abateri și sdruncinări neprevăzute.

Deaceia a stărut să lămurească mai întâi *ideea de evoluție* în viața economică. Explicațiile, ce a dat în punctul acesta, se potrivesc în tocmă cu ceea ce ne înfățișează știința istoriei ca lucru esențial cu privire la *procesul evoluției* care în nici un domeniu nu suprapune formele noul celor vechi, ci le altoește astfel, încât cele vechi nu dispar niciodată cu totul, ci sunt asimilate cu timpul celor noi continuând a coexista și a se dezvolta împreună elementele felurite ale procesului evoluțional.

Atingând întrebarea de actualitate, dacă sistemul economiei capitaliste de până acum va fi

înlocuit în viitor cu cel comunist, conferențiarul a afirmat, că problema în felul acesta e pusă greșit, deoarece procesul evoluției nu urmează în direcție exclusivistă, ci urmărește tendința de armonizare a sistemelor, cari în aparență se exclud, în realitate se integrează unele pe altele. Dupăcum răspândirea sistemului capitalist nu a făcut imposibilă existența și dezvoltarea sistemelor anterioare, tot astfel nici amenințătorul sistem comunist nu va putea împiedeca existența paralelă a celui capitalist.

Dacă în Republica Sovietică, năpăstuită de atâtea experimentări sângeroase, nu lipsesc iluzioniștii extremelor comuniste, cari prin faimosul plan quiuquenal se amăgesc a fi dat lovitura de grație economiei capitaliste, savantul dela Berlin privește cu mult scepticism aberațiunile aventurierilor teroriști de dincolo de Nistru având convingerea că planul acesta nu va reuși ori dacă s'ar întâmpla totuși să reușească, va fi pentru numita Republică o mare nenorocire, care se poate exprima de pe acum prin cunoscuta formulă: „operațiunea a reușit, dar pacientul a succumbat“. Atitudinea răposatului Lenin a fost mai înțelegătoare decât a lui Stalin: dupăce a văzut enormele dificultăți, ce întâmpină aplicarea sistemului monist al comunismului, n'a ezitat a face numeroase concesii vechilor sisteme de producțiune.

Cu toată varietatea formelor, admise de o evoluție rațională și normală, — conferențiarul stăruie să arate că în viitoarea structură economică se pot întrezări și anume trăsături comune, cari rezultă din principalii factori determinați ai evoluției economice.

Aceștia ar fi: 1) spiritul subiectiv, din care pornesc inițiativile și reformele de ordin economic 2) ordinea pe care trebuie s'o observe ele în desfășurarea procesului de realizare și 3) condițiile tehnice.

În ce privește spiritul subiectiv, acesta e pe cale de a se modifica. Epoca liberalismului economic, considerată de conferențiar ca un epizod irațional în cursul evoluției economice, s'a sfârșit iraționalismul ei pierzând cu totul teren în fața raționalismului economic. Ideea însăș a liberalismului economic apare ca o aberațiune, întrucât în mod rațional este anevoie de admis ca în cadrele unei societăți organizate insului să i se acorde libertatea de a gospodări după bun placul său.

În locul acestei libertăți, care poate să aibă consecințe funeste pentru însăși existența colectivității, raționalismul economic va impune în viitor o ordine din ce în ce mai pronunțată, mai firească și mai legată (gebundene Ordnung) în dezvoltarea structurii economice tocmai cu scopul de a reconcilia interesele potrivnice și de a înlătura pericolul desconsiderării intereselor obștești de dragul celor individuale și particulare.

Factorii de ordin tehnic vor exercita în viitor o influență cu atât mai hotărâtoare, cu cât perfecționarea lor rapidă a început a lua astfel de proporții, încât ei pot înlocui foarte adeseori factorul uman.

Fiecare afirmațiune s'a silit conferențiarul s'o illustreze cu cazuri tipice, cu exemple concrete luate din felurite domenii ale vieții economice și sociale, pentru a formula în cele din urmă concluzia, că viitoarea dezvoltare economică va reduce în mod tot mai simțitor libertatea și rolul individului, dând posibilitate de afirmare, în măsură largă, spiritului de organizare colectivă. Iar înlocuirea forțelor umane prin aparate tehnice va da rezultate uimitoare prin mecanizarea vieții economice pe o scară cât mai întinsă. Tot cu ajutorul aparatelor tehnice se va proceda treptat la înlocuirea materiilor organice cu cele anorganice. Feluritele încercări de raționalizare și modernizare a agriculturii însemnează tendința de anorganizare a ei prin mașini agricole și îngrășăminte artificiale.

Alături de aceste trăsături comune ale vieții economice se vor afirma și tendințele de nivelare a vieții economice prin reducerea notelor deosebitoare dintre piața orașelor și a satelor, pornite și acestea din urmă în mod precipitat spre industrializare și confort orășenesc.

Criza mondială bântuie acum și deschide perspective sumbre pentru viitorul apropiat. Conferențiarul a evitat a se ocupa de efectele sau de remediile ei. Calitatea lui de scrupulos om de știință l-a împiedecat probabil a risca, în acest domeniu, vre-o afirmațiune de ordin categoric. Nici măcar de ordin ipotetic n'a făcut. Optimismul lui a țesut totuși la iveală, când și-a terminat conferința cu cuvintele lui Carlyle: *Munciți și nu deserați!*

I. L.

Opera Economică și Financiară a Societății Națiunilor.

din „Politica“, Paris.

I.

Societatea Națiunilor urmărește realizarea unui ideal al păcii și dreptății între popoare. Pe lângă aceasta ia dispozițiuni necesare pentru asigurarea garanției și menține libertatea comunicațiilor și de transit cu un tratament echitabil de comerț al tuturor statelor membre a Societății Națiunilor. Prevede între altele ca sancțiuni contra aceluia din sinul statelor membre, care ar recurge la războiu: „ruperea imediată cu aceasta a tuturor relațiilor comerciale sau financiare“.

Societatea Națiunilor în cursul timpului s'a văzut forțată de împrejurări de a-și dezvolta activitatea financiară și economică: neglijată în tratate, organizația care îi lipsea trebui realizată în urmă de consiliu.

Organizația economică.

În 1920 se institui un comitet provizor tehnic care decise convocarea unei conferințe financiare internațională (Bruxelles 24 Septembrie anul 1920) unde se aduse apoi concluzia că în virtutea pactelor să se institue un „Comitet permanent economic și financiar“ pe lângă Societatea Națiunilor. În acest scop Consiliul Societății Națiunilor procedă la convocarea unei Conferințe economice, care avea împuternicirea de a constitui „Comisia consultativă economică și financiară“. Pentru punerea în funcțiune a acestei comisii, Consiliul își constituie un comitet provizor restrâns din consilierii comitetului vechiu tehnic.

Scopul acesteia era să examineze aplicarea de urgență a recomandărilor Conferinței din Bruxelles, să prepare lucrările pentru conferința internațională economică prevăzută pe 1+21 și să urmărească studierea problemelor cari vor fi depuse de Comitetul tehnic. Comisiunea se împarte în două comitete: unul financiar și celălalt economic. Funcționând independent unul de altul se reunesc în ședințe plenare de câteori au de studiat chestiunile cari interesează comitetele deopotrivă. Comitetele economice sunt divizate în activitatea lor, într'un anumit număr de subcomitete preparatorii, având ea scop înainte de toate un caracter tehnic.

Compuse din 37 membrii reprezentanți ai tuturor surselor de producțiune, circulație și consumație. Se subdivizează în trei comisii: a) producții industriale și entente industriale, b)

comerț internațional (tarife vamale, obstacole în comerț) și agricultură, c) finanțe și populație.

Organizația actuală și-a luat ființa în 1927, când a devenit un organ economic permanent care este capabil să reprezinte echitabil interesele economice a tuturor statelor membre în Societatea Națiunilor și încă cu o autoritate suficientă. Are și un consiliu.

Organizația economică financiară de pe lângă Societatea Națiunilor așa cum există acum este compusă din trei comitete: 1) Un comitet financiar creat în 1920, 2) un comitet economic și 3) un comitet consultativ. Aceste comitete sunt asistate în lucrările lor prin secțiunea economică și financiară a Secretariatului permanent.

1. *Comitetul financiar* are membrii în număr nelimitat, actualmente sunt 14. Aceștia sunt înalți funcționari financiari ai statelor membre, directorii băncilor mari, toți designați de Consiliu. Numiți pe un timp nedeterminat, ei nu reprezintă guvernul lor în sinul Comitetului. Președintele lor este ales pe un an. Ei au un rol consultativ pe lângă Consiliu, în toate chestiunile financiare cari intră în cadrul general al Societății Națiunilor și asupra cărora s'a cerut avizul lor.

Comitetul financiar este în relațiuni cu comitetul mixt de falsificarea monetelor, împuternicit să elaboreze sub controlul său un proiect de convenție — depus la finea anului 1927 — pentru represiunea falsificatorilor de monede. Acest comitet se întrunește de obicei la Geneva, de 4 ori la an cu câteva zile înainte de sesiunile ordinare a Consiliului. Hotărârile sesiunilor se publică într'un raport imprimat.

2. *Comitetul economic*, se compune din 15 membrii, numiți de Consiliu. Mandatul lor durează 3 ani din Septembrie în Septembrie, iar președintele lor este ales pe un an. Comitetul economic ține 3 sau 4 sesiuni pe an la Geneva. Are libertatea absolută când să lucreze, poate convoca și consulta experții cari îi convine. Rapoartele sesiunilor sale sunt publicate și adresate Consiliului. Comitetul este ajutat în lucrările sale de subcomitete temporale create pentru studierea unor probleme speciale a căror atribuție ține cât misiunea ce li s'a încredințat. Astfel de subcomitete sunt: cel pentru stabilirea nomenclaturei vamale unificată, având 7 experți și subcomitetul de experți în materie de a lua măsuri în chestiuni veterinare.

3. *Comitetul consultativ*, format pe baza comitetului vechiu economic, în jurul său grupează 29 state membre și ne-membre a Societății, toate personalitățile competente în materie de industrie, comerț, agricultură, economie financiară, de lu-

crări, consumație, cooperație și organizație feminină.

Membrii sunt numiți de Consiliu pe 3 ani. Cinci dintre ei sunt designați de Comitetul economic, unul de Comitetul financiar și trei de Biroul Internațional al Muncii. Comitetul care constituie o conferință economică periodică cuprinde de prezent 54 membrii. Membrii nu reprezintă în Comitetul consultativ, guvernele lor. Ei au misiunea de a urmări aplicațiunea recomandărilor Conferinței economice internaționale. Prezența la 5 membrii ai Comitetului economic în sinul Comitetului consultativ este suficientă a menține o unitate completă de păreri, cari interesează pe cineva.

4. *Secretariatul permanent*, compus din secțiunea economică și financiară își pregătește lucrările sale, a Comisiunilor și a Conferințelor speciale. Are încredințarea să editeze publicațiile economice a Societății Națiunilor.

L. S.

Situația.

Săptămâna trecută a fost foarte bogată în evenimente, cu deosebire politice. S'au făcut fel de fel de combinațiuni cu deosebire în legătură cu întvederile dlui Titulescu. S'au votat o mulțime de legi în mare parte cu caracter economic, unele în galop — după vechiul obicei — altele discutate și amendate în deajuns.

Toate însă laolaltă cu toată importanța ce le-o atribue dnii Miniștrii făuritori, nu cred cât de puțin să aibe darul de a înviora viața sau de a constitui un razăm pentru aceia, cari se năzuesc de atâta vreme de geaba să inițieze ceva, să pună la cale vre-o afacere.

Cu toate acestea dintre toate svârcolirile ultimei săptămâni eu cred că merită a fi relevată ținuta potrivnică luată de dnii Dr. Vlad și Dr. S. Dan în fruntea unui grup de deputați, contra felului cum obicinuește să legisfereze și totodată să reformeze viața noastră economică dl Ministru Madgearu.

Reproșurile ce i s'au făcut că aproape toate legile aduse de d-sa de când este Ministru din diferite cauze (de formă și de concepții) aproape nici una nu s'a putut aplica sau dacă s'au aplicat nu au dat roadele așteptate, apoi că cu astfel de concepții reformatoare, d-lor ca deputați nu se pot prezenta în fața alegătorilor țărani, sunt de o gravitate excepțională. Și cu drept cuvânt

astfel de legi pe deoparte că desorganizează puținul rost ce l'am mai avut și paralizează orice putere de muncă, mai sug și ultima vlagă a cetățenilor pentru a-și face rost de mijloacele bănești princiare ce li se admit pentru aplicare.

Și dacă de rândul acesta trecerea acestor legi nu a mers cu ușurința obicinuită în trecut dnii Miniștrii interesați au făcut insinuări nedrepte la adresa dlui Sever Dan.

Cine cunoaște neîncrederea țaranului român în tot ce-i vine nou dela oraș și cu deosebire dela stretni, apoi îndărătnicia ce o are în felul lui de a se gospodări se va mira de ideile șefului țărănismului român afirmate cu ocaziunea apărării legii pentru valorizarea cerealelor.

Di Mihalache susține că în ultimul timp viața economică evoluând în direcții noi, trebuie să fim și noi pași cu această evoluție deci să abandonăm felul nostru de a ne gospodări de până acuma — adică fiecare pe răspunderea lui — și cu privire la valorificarea cerealelor să ne dăm pe mâna organelor ce se vor crea pe baza legii dlui Madgearu, organe care vor opera cum vor putea, însă tot pe răspunderea multimei.

Socoteala aceasta este cam prea complicată pentru mintea țaranului român. Cu astfel de idei dl Mihalache ar face mai bine dacă ar evolua, schimbându-și portul țărănesc — emblema țărănismului român — în haine nemțești.

Bursa cu toată fermitatea rentelor și scrișurilor funciare are volum de afaceri foarte redus.

Nivelul cursurilor este cam invariabil.

Dintre acțiuni Creditul industrial este mult oferit, ceea ce l'a redus la 33'5 cu tot dividendul frumos ce l'a dat.

A început să scadă și Rta stabilizării, cu toate că celelalte rente sunt în urecare.

București.

REMIZIER.

Dividendele

ce plătesc băncile pe anul 1931.

„Albina“, Sibiu	17%	Lei 85.— net
„Armonia“, Cincul-Mare	10%	„ 100.— „
„Auraria“, Abrud	14%	„ 70.— „
„Banca Aurora“, Năsăud	18%	„ 18.— „
„Banca Centrală“, Cluj	12%	„ 26.— „

„Banca Poporală“, Dej	15%	„ 37.50 „
„Banca Românească“, București	12%	„ 60.— „
„Banca Națională a României“, București		391.— „
„Câmpiana“, Mociu	20%	„ 40.— „
„Cordiana“, Fofeldea	50%	„ 50.— „
„Crișana“, Brad	18%	„ 90.— „
„Dacia Traiană“, Sibiu	16%	„ 25.— „
„Economul“, Cluj	16%	„ 16.— „
„Furnica“, Făgăraș	14%	„ 70.— „
„Grănițerul“, Dobra	14%	„ 7.— „
„Mureștana“, Reghin	12%	„ 12.— „
„Olteana“, Diștea de jos	12%	„ 60.— „
„Poporul“ Săliște *)	22%	„ 22.— „
„Prima Ardeleană“, Cluj	12%	„ 60.— „
„Șercățiana“, Șercaia	15%	„ 15.— „
„Vatra“, Cluj	14%	„ 28.— „
„Dlădeasa“, Huedin	19%	„ 38.— „

*) „Poporul“ după acții vechi 22'— după acții noi 11'—

DACIA TRAIANĂ

Institut de arte grafice, de editură și compactorie s. p. a

Telef. inter. 168. SIBIU, Piața Unirii 7. Telef. inter. 168.

Tipografia execută tot felul de lucrări grafice ca: acțiuni, registre bancare, broșuri, ziare, etc.

Compactoria bine aranjată cu tot felul de mașini poate efectua orice lucrări din branșa aceasta.

Depozitul mașinilor de scris

„REMINGTON“

„DACIA TRAIANĂ“, SIBIU.

Tot aici se mai află:

Scala despre timbrele de 0.132% și de imp. proporțional de 1.32%. Prețul Lei 20.—